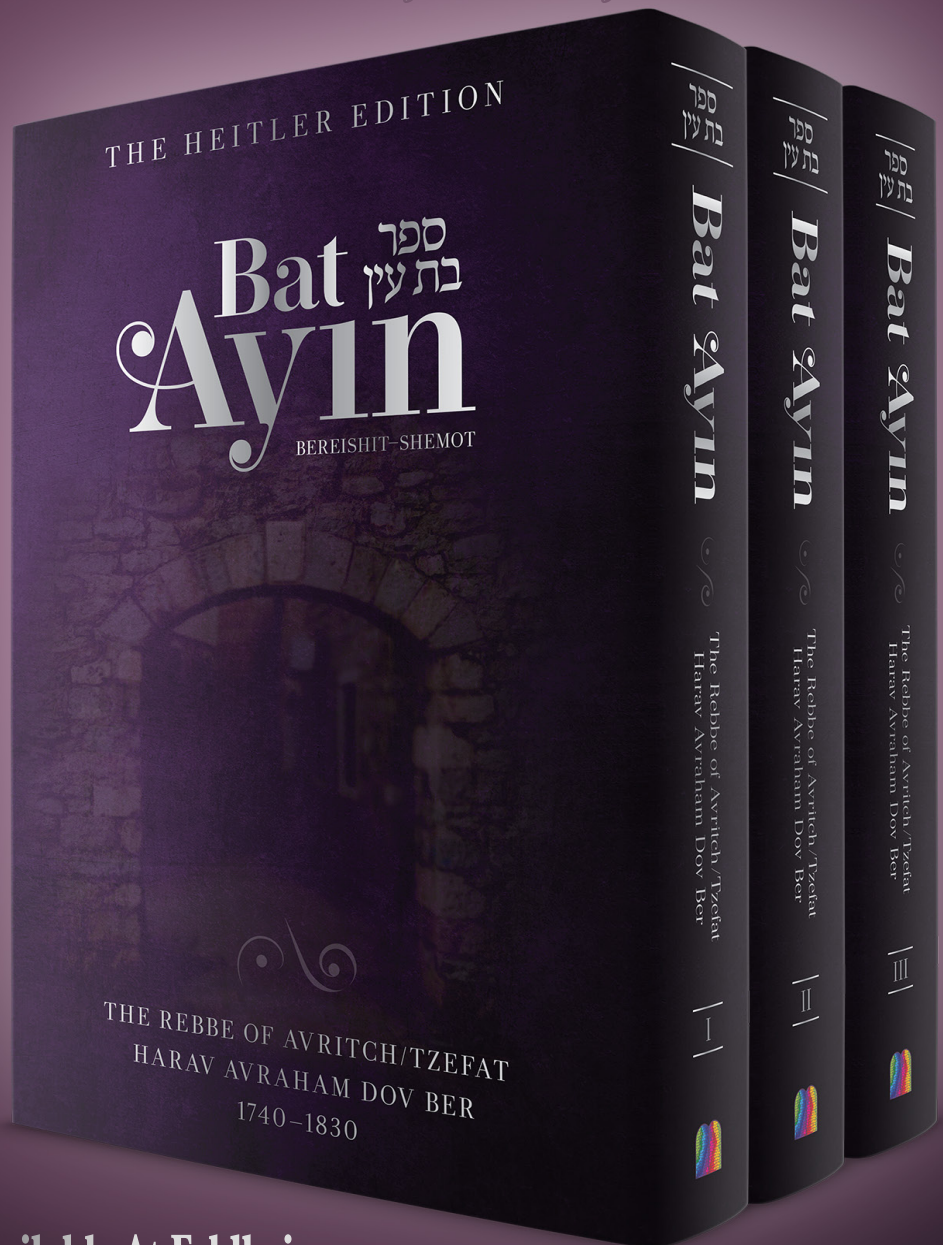

The best gift FOR YOUR CHAVRUSA; FREIND; OR RABBI

Now Available At Feldheim
Visit: www.feldheim.com

ספר בת עין

דרושים לפירשת פינחס

בְּאֶמְרוֹ 'בִּקְנָאוּ אֶת קְנָאֲתִי בֵּין 'הַשִּׁיב אֶת חֲמָתִי וּבֵין 'וְלֹא כִלִּיתִי, וְהָלֹא שְׁנֵי הַטּוֹבוֹת הָיוּ מִחֲמַת שֶׁקָּנָא קְנָאֵת ה' צְבָאוֹת, וְכִךְ הָיָה לִי לִמְיָמֵר 'הַשִּׁיב אֶת חֲמָתִי וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאוֹ אֶת קְנָאֲתִי בְּתוֹכָם' וְכו' 'עוֹיִין שָׁם בְּאוֹר הַחַיִּים'.

וַיֹּדֶבֶר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר, פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אַהֲרֹן הַכֹּהֵן הַשִּׁיב אֶת חֲמָתִי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאוֹ אֶת קְנָאֲתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאֲתִי, לִכֵּן אֲמֹר הִנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. וְדִקְדַּק הָאוֹר הַחַיִּים לְמָה הִפְסִיק הַכְּתוּב

א. זה לשונו באור החיים שם: ולא כליתי וגו', צריך לדעת למה כתב הסיבה שהיא 'בקנאו את קנאתי בתוכם', באמצע שני פרטי המסובב שהם 'השיב את חמתי', 'ולא כליתי וגו', שהיה לו לומר על

וַיֹּדֶבֶר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר, פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אַהֲרֹן הַכֹּהֵן הַשִּׁיב אֶת חֲמָתִי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאוֹ אֶת קְנָאֲתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאֲתִי, לִכֵּן אֲמֹר לוֹ הִנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. (במדבר כה:י-יב)

"And Hashem said to Moshe to say: Pinchas the son of Elazar, the son of Aharon the Kohen revoked my wrath from upon the B'nei Yisrael through his vengeance for me among them and I did not destroy the B'nei Yisrael in my vengeance. Therefore, say to him that I am giving him my covenant of peace." (Bamidbar 25:10-12)

The Bat Ayin begins with a question about the order of the text, which includes four points: 1) Pinchas turned

away Hashem's wrath 2) Pinchas succeeded at doing so because of his vengeance against Zimri to defend Hashem's honor 3) As a result, Hashem did not destroy the B'nei Yisrael 4) Pinchas consequently merited to receive Hashem's covenant of peace.

וְדִקְדַּק הָאוֹר הַחַיִּים לְמָה הִפְסִיק הַכְּתוּב בְּאֶמְרוֹ בִּקְנָאוּ אֶת קְנָאֲתִי בֵּין 'הַשִּׁיב אֶת חֲמָתִי וּבֵין 'וְלֹא כִלִּיתִי, וְהָלֹא שְׁנֵי הַטּוֹבוֹת הָיוּ מִחֲמַת שֶׁקָּנָא קְנָאֵת ה' צְבָאוֹת, וְכִךְ הָיָה לִי לִמְיָמֵר 'הַשִּׁיב אֶת חֲמָתִי וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאוֹ אֶת קְנָאֲתִי בְּתוֹכָם וְכו' 'עוֹיִין שָׁם בְּאוֹר הַחַיִּים'.

The Or HaChayim asks why the pasuk interrupts the description of "Pinchas turned my wrath from upon the B'nei Yisrael" and the

כַּפָּרָה עַל שְׁמִיעֻטָּתִי אֶת הַיָּרֵחַ, וְזֶהוּ חֲטָאת לָהּ. וַיִּכְבֶּר הַקָּשׁוּ הַמִּפְרָשִׁים מֵהוּ הַלְשׁוֹן 'הִבִּיאוּ עָלַי כַּפָּרָה', וְעֵינַי שָׁם בְּדַבְרֵיהֶם². גַּם דְּבָרֵי הַזֹּהֵר הַקָּדוֹשׁ (ח"ג

וְנִרְאָה לְבָאֵר זֶה, עַל פִּי הַגְּמָרָא (חולין ס:) מִפְּנֵי מָה נִשְׁתַּנָּה שְׁעִיר שֶׁל רֹאשׁ חֹדֶשׁ שְׁנֵאֲמַר בּוֹ חֲטָאת לָהּ, אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִבִּיאוּ עָלַי

זה הדרך 'בקנאו וגו' השיב וגו' ולא כליתי' וגו', או על זה הדרך 'השיב וגו' ולא כליתי וגו' בקנאו' וגו'.

ב. עיין רי"ף שבועות א, ב מדה"ר: אמר לו הקב"ה הנני עושה לך כבוד שמישב דעתך תחת שמעטיר, ומאי ניהו שיהו ישראל בכל ראש חדש מקריבין קרבן לפני לכפר עוונותיהן, לפיכך אמר הקב"ה הביאו כפרה לפני בראש חדש לכפר עליכם, כדי שתשלימו עלי קרבן כפרה זה הוא הכבוד

second act of Divine mercy, "**and I did not destroy the B'nei Yisrael" with the reason for both, which was "because of his vengeance for me among them?"** Why does the pasuk say "Pinchas turned my wrath from upon the B'nei Yisrael through his vengeance for me among them and I did not destroy the B'nei Yisrael" **rather than saying "Pinchas turned my wrath from upon the B'nei Yisrael and I did not destroy the B'nei Yisrael because of his vengeance for me among them?"** After all, both merciful acts of Hashem's "turning His wrath from the B'nei Yisrael" and His decision not to destroy the B'nei Yisrael were the result of the vengeance of Pinchas so the expression "because of his vengeance for me among them" should appear after both statements. **See the answer that the Or HaChayim offers.**

the teachings of Mussar:

וְנִרְאָה לְבָאֵר זֶה, עַל פִּי הַגְּמָרָא (חולין ס:) מִפְּנֵי מָה נִשְׁתַּנָּה שְׁעִיר שֶׁל רֹאשׁ חֹדֶשׁ שְׁנֵאֲמַר בּוֹ חֲטָאת לָהּ, אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִבִּיאוּ עָלַי כַּפָּרָה עַל שְׁמִיעֻטָּתִי אֶת הַיָּרֵחַ, וְזֶהוּ חֲטָאת לָהּ.

It seems that we can suggest an explanation of this question based on the Gemara (Chullin 60b) which says: "What is unique about the goat offering of Rosh Choesh that it is described as 'for Hashem?' Hakadosh Baruch Hu said to the moon 'they (the B'nei Yisrael) will bring an atonement offering for me since I minimized the moon.'" This is why this offering that is brought on Rosh Chodesh when the moon's appearance is renewed is called a "sin offering for Hashem."

Why is the goat-offering that is bought on Rosh Chodesh an "atonement" for Hashem's decision to minimize the moon?

The Bat Ayin begins to explain a solution to this question according to

וַיִּכְבֶּר הַקָּשׁוּ הַמִּפְרָשִׁים מֵהוּ הַלְשׁוֹן הִבִּיאוּ עָלַי כַּפָּרָה, וְעֵינַי שָׁם בְּדַבְרֵיהֶם. גַּם דְּבָרֵי הַזֹּהֵר

מקודם הפסוק (תהלים קמה, טז) 'פֹּתֶחַ אֶת יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן', הִנֵּה זֶהוּ כָּלֵל גְּדוֹל בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שְׂצָרֶיךָ כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בָּשָׂם יִשְׂרָאֵל יְכוּנָה, לְהֶאֱמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהַבּוֹרָא בְּרוּךְ הוּא אֶחָד יָחִיד וּמְיֻחָד בְּתַכְלִית הַיְחוד שְׁאִין כְּמוֹהוּ

ע"ט:) שְׁאָמַר הִבִּיאוּ עָלַי כִּפָּרָה בְּגִין דִּיתְבַּסֶּם מִה דְּעָלִי, כְּמָה דְּאָתָּ אָמַר (ישעיה ו, ב) 'שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ', עַד כָּאֵן לְשׁוֹנִי, וְכַפְּשׁוּטוֹ אֵין לוֹ פִּירוּשׁ כָּלֵל.

אֲכֹן אַעַן וְאוֹמַר גַּם אֲנִכִּי מִה שֵׁשׁ לְרַמֵּז בְּזֶה עַל פִּי מוֹסֵר, וְנִבְּאָר

שאמרתי לעשות לירח בשביל שמעטתיו, וזה הוא פירוש הביאו כפרה עלי שמעטתי וכו'. וענין עוד ריטב"א שבועות ט, א: הכי גרסינן וכן גירסת כל הספרים הביאו כפרה עלי שמעטתי את הירח. והכי משמע מהא דמהדינן דא"כ לימא קרא על ה' אלמא עלי גרסינן, ולא גרסינן על שמעטתי, והרבה פירושים נאמרו בו, ועל דרך האמת סוד גדול בדבר רמז בפרשת בראשית בפירוש התורה לרבינו הגדול ז"ל. אבל המחזור שבפ' לפשוטו הוא כי לשון כפרה זה הוא כולל שני דברים, לשון כפרה ממש, ולשון פיוס, כלשון אכפרה פניו במנחה, וה"ק כפרה שלכם שיהא בה פיוס עלי ללבנה שמעטתיה, ועלי כמו במקומי, ולשון הכתוב שאמר לחטאת לה' כולל לשניהם, לחטאת לישראל לה' לחטאת ולפיו' בשביל השם.

ג. בזה"ק שם: אמר רבי שמעון, אמר קודשא בריך הוא, הביאו עלי כפרה בראש חדש, עלי ודאי, בגין דיתעבר ההוא חויה, ויתבסם מאן דבעיא. עלי, כמה דכתיב (ישעיה ו, ב) 'שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ', ועל דא כתיב בקרח (במדבר טז, יא) 'הַנוֹעֲדִים עַל יְהוָה', דבגיניהון אתער מאן דאתער, דאתי מסטריהו.

הַקְדוּשׁ (ח"ג ע"ט:) שְׁאָמַר הִבִּיאוּ עָלַי כִּפָּרָה בְּגִין דִּיתְבַּסֶּם מִה דְּעָלִי, כְּמָה דְּאָתָּ אָמַר (ישעיה ו, ב) שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנִי, וְכַפְּשׁוּטוֹ אֵין לוֹ פִּירוּשׁ כָּלֵל.

The commentators have already analyzed Hashem's expression "they will bring an atonement offering for me" and one can investigate those explanations for further insight.

אֲכֹן אַעַן וְאוֹמַר גַּם אֲנִכִּי מִה שֵׁשׁ לְרַמֵּז בְּזֶה עַל פִּי מוֹסֵר, וְנִבְּאָר מִקּוּדָם הַפְּסוּק (תהלים קמה, טז) פֹּתֶחַ אֶת יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן,

I would like to suggest, however, another solution according to the teachings of mussar, which is

hinted to in the pasuk (Tehillim 145:16) "You open your hand and satisfy every living thing with desire."

Belief in Hashem and Divine Providence

הִנֵּה זֶהוּ כָּלֵל גְּדוֹל בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שְׂצָרֶיךָ כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בָּשָׂם יִשְׂרָאֵל יְכוּנָה לְהֶאֱמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהַבּוֹרָא בְּרוּךְ הוּא אֶחָד יָחִיד וּמְיֻחָד בְּתַכְלִית הַיְחוד שְׁאִין כְּמוֹהוּ בְּשׁוּם פְּנִים, וְהוּא לְבַדּוֹ אֵלֵהֵינוּ הִנֵּה הִנֵּה וְיִהְיֶה, מְנַהֵיג וּבוֹרָא לְכָל הַבְּרוּאִים, וּמִשְׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם בְּפִרְטֵי פְּרִטוֹת, וְהוּא לְבַדּוֹ עֲשֵׂה וְעוֹשֶׂה וְיַעֲשֶׂה לְכָל הַמַּעֲשִׂים.

A significant principle in the

יותר מרצון הבורא יתברך שמו, כי צריך להאמין אם רצון הבורא יתברך שמו לתת לו זה הדבר, בנודאי הוא יתן לו בלתי מניעה, ואם אין בזה רצון הבורא למה ייגע את עצמו להכל ולריק ללא יועיל.

וזה כוונת חז"ל שאמרו (אבות פ"ד מ"א) איזהו עשיר השמח בחלקו, היינו שישמח ברצון הבורא ולא יחפוץ יותר,

בשום פנים, והוא לבדו אלהינו ה' הנה ויהיה, מנהיג ובורא לכל הברואים, ומשגיח עליהם בפרטי פרטות, והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים. וכשפא לבחינת אמונה זו, אין לחפוץ ולהשתוק לשום דבר בעולם, רק יהיה כל חפצו ומגמתו והשתוקקותו למלאות רצון הבורא יתברך, ולא לחפוץ

service of Hashem is that every person who is called a Jew (literally a "Yisrael") must believe with complete faith that the Creator is One, singular, and unique in a way that is unlike any other oneness. He alone is our God, who was, is, and will always be the Manager and Creator of all creation. He oversees everything to the greatest detail and He alone made, makes, and will make all things produced.

Achieving true *emunah* leads to yearning to fulfill Hashem's will and being happy with one's situation

וכשפא לבחינת אמונה זו, אין לחפוץ ולהשתוק לשום דבר בעולם, רק יהיה כל חפצו ומגמתו והשתוקקותו למלאות רצון הבורא יתברך, ולא לחפוץ יותר מרצון הבורא יתברך שמו,

When one achieves this level of *emunah*, he has no desire or need for anything else in the world, for his only desire, goal, and yearning will be to complete the will of the Creator, blessed be He.

כי צריך להאמין אם רצון הבורא יתברך שמו לתת לו זה הדבר בנודאי הוא יתן לו בלתי מניעה, ואם אין בזה רצון הבורא למה ייגע את עצמו להכל ולריק ללא יועיל.

One must believe that if it is Hashem's will to give him something then Hashem will certainly give it to him without any setback. However, if it is not the will of the Creator to give him something, why should he toil for nothing to see no results?

Happiness is achieved when one appreciates that all of his blessings are from Hashem and it is foolish to crave more than Hashem's has blessed him with.

וזה כוונת חז"ל שאמרו (אבות ד, א) איזהו עשיר השמח בחלקו, היינו שישמח ברצון הבורא ולא יחפוץ יותר, This was the intention of Chazal when they said (Avot 4:1) "Who is wealthy? One who is happy with his lot." This refers to someone who is happy with what the will of the Creator (i.e. what Hashem has given him) and doesn't .desire more

וְזֶהוּ כָּל־גְּדוֹל שְׁלֹא לְהִשְׁתַּקֵּק רַק
לְרִצּוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא לְהִתְאַוֹת
לְשׁוֹם תַּאֲוֹת עוֹלָם הַזֶּה יִתִּיבָה, כִּי זֹאת
נוֹדַע שְׁטַבְעַ הַטּוֹב לְהִטִּיב, וְכַמָּאֵמֶר חֲזוֹ"ל
(פסחים קיב.) יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהֶעֱגֵל רוֹצֶה

וְכַמָּאֵמֶר הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ (ח"ג רכו.)
'וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן', מִיִּכְלָא דְּמַסְכְּנֵי
דְּאִינוּן דְּשִׁבְעִין מְרִצּוֹן הַבּוֹרָא בְּרוּךְ
הוא, וְלֹא מִגּוֹ מְכָלִי וּמִשְׁתִּי סָגִי, עַד
כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

ד. בזוה"ק שם: ותרין מזונין אלין משניין דא מן דא, וכלהו תלת מזוני כתיבי הכא (תהלים קמה, טו)
'ואתה נותן להם את אכלם בעתו', דא מזונא דעתירי, דיהיב מיכלא סגי בעתו, הא חד. תרין, דכתיב
'ומשביע לכל חי רצון', דא מזונא דמסכני, דאינון שבעין מרצון, ולא מגו מיכלא סגי. תלת, דכתיב
'פותח את ידך', דא תוקפא להווא אתר, דבפתיחו דידוי, נפקא רצון ושבעא לכלא.

וְכַמָּאֵמֶר הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ (ח"ג רכו.) וּמִשְׁבִּיעַ
לְכָל חַי רִצּוֹן, מִיִּכְלָא דְּמַסְכְּנֵי דְּאִינוּן דְּשִׁבְעִין
מְרִצּוֹן הַבּוֹרָא בְּרוּךְ הוּא וְלֹא מִגּוֹ מְכָלִי וּמִשְׁתִּי
סָגִי עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

This is like the statement in the Zohar HaKadosh (Vol. 3 226a) regarding the pasuk "You open your hand and satisfy every living thing with desire," about which the Zohar teaches "refers to the food of a poor person, who is satisfied with the knowledge that what little he has is from the will of the Creator, may He be blessed, and not because one has an abundance of food and drink. The poor man is satisfied and happy because he recognizes that whatever he has is in accordance with Hashem's will and it is Hashem who provides for him, rather than his own resources.

וְזֶהוּ כָּל־גְּדוֹל שְׁלֹא לְהִשְׁתַּקֵּק רַק לְרִצּוֹן
הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא לְהִתְאַוֹת לְשׁוֹם תַּאֲוֹת
עוֹלָם הַזֶּה יִתִּיבָה,

This is a great principle; only to

wish for that which is the will of the Creator, blessed be He, and not to covet any other desires.

Hashem's desire is to bestow goodness upon us

כִּי זֹאת נוֹדַע שְׁטַבְעַ הַטּוֹב לְהִטִּיב, וְכַמָּאֵמֶר
חֲזוֹ"ל (פסחים קיב.) יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהֶעֱגֵל רוֹצֶה
לִינֵק הַפָּרָה רוֹצֶה לְהִנִּיק, וְזֶה הוּא עֵיקַר בְּרִיאת
הָעוֹלָם בְּגִין דִּיתְקַרִי רַחוּם וְכו' (זח"ג רנז:).

It is known that the nature of one who is good is to do more good, as Chazal say (Pesachim 112a) "the cow wants to nurse the calf more than the calf wants eat." This is the primary purpose for the creation of the world and why Hashem is referred to as "the Merciful one." (Zohar Chadash Vol. 3 257b) Hashem desires to bestow goodness upon His creations and, therefore, brought all into existence in order to do so. As a result of Hashem's desire to do good for His creations, Hashem is called "the Merciful one."

Our misdeeds prevent us from

'הטוב והמטיב לרעים ולטובים', כי בנודאי טבע הטוב להטיב לכל, כאשר היה פנונת בריאת העולם, רק כשבא ההשפעה אל המקבל היא נשתנה לפי ערך הפלים אשר הוכנו לקבל ההשפעה, וזהו הרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי.

לינק הפנה רוצה להניק, וזה הוא עיקר בריאת העולם בגין דיתקרי רחום וכו' (זח"ג רנז:), וצריך האדם לתלות העדר הדבר וחסרונו בעצמו של המקבל, וכמאמרם ז"ל (קידושין פב.) הרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי, וכדאמרינן בתפלת ראש השנה (פיוט האוחז ביד משפט)

ה. בזוה"ק שם: אוף הכי מארי עלמא, קדם דברא עלמא וברא בריין דיליה, למאן אתקרי רחום וחנון או דיין, אלא כל שמיהן דיליה אינון כנויין, ולא אתקרי בהון אלא על שם בריין דעלמא.

receiving the blessings that Hashem wishes to bestow upon us.

and those who are good. (Chazkan's repetition of the Amidah)

וצריך האדם לתלות העדר הדבר וחסרונו בעצמו של המקבל, וכמאמרם ז"ל (קידושין פב:) הרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי,

כי בנודאי טבע הטוב להטיב לכל, כאשר היה פנונת בריאת העולם, רק כשבא ההשפעה אל המקבל היא נשתנה לפי ערך הפלים אשר הוכנו לקבל ההשפעה,

Although Hashem does good and seeks to do more good, **one must consider his economic deficiencies and that which he is lacking as his own fault, as Chazal stated (Kiddushin 82b)** "I (mankind) should have merited to receive my sustenance without distress, but **I have made my actions evil and destroyed my livelihood.**" Therefore, if one feels as though he is lacking, it is due to his own spiritual shortcomings and not because Hashem does not wish to bestow goodness upon him.

For, certainly the nature of one Who is good is to seek to do good to all, as was Hashem's intention for creating the world. However, when the Divine blessing comes to the recipient, it changes according to the keilim (literally vessels) that the recipient has prepared with his actions to receive the blessing. Hashem sends blessing, but one only has the capacity to receive those blessings to the extent that he has spiritually prepared himself. If he has engaged in spiritually harmful behavior, he diminishes his capacity to receive the Divine blessings.

וכדאמרינן בתפלת ראש השנה הטוב והמטיב לרעים ולטובים (חזרת הש"ץ).

וזהו הרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי.

This idea is reflected in the prayers of Rosh Hashana in which we say that Hashem is good and does good to those who are bad

This is the meaning of the Gemara's statement: "I have made my actions

בכִּיכּוֹל מִמַּעַל לְרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.
וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב בְּעֵדַת קֶרַח (במדבר כו, ט)
'בְּהִצּוֹתָם עַל ה'', 'הַנוֹעֲדִים עַל ה''
(שם כז, ג), כִּי רָצוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ
שְׁמוֹ גָּזְרָה שְׁלֹא יִהְיֶה בָּהֶם בְּחִינַת
כְּהוֹנָה, וְהֵם רָצוּ שְׁיִהְיֶה בָּהֶם בְּחִינַת

וְזֶהוּ הָעֵיקָר, שְׁיִהְיֶה רָצוֹנוֹ כְּרָצוֹן
הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְלֹא
יִחְפּוֹץ יוֹתֵר מִרָצוֹנוֹ חֵס וְשָׁלוֹם. וּמִי
שֶׁחֵס וְשָׁלוֹם מִשְׁתַּקֵּק יוֹתֵר מִרָצוֹן
הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, זֹאת הַבְּחִינָה
נִקְרָאת 'עֲלִי', כִּי הוּא רוֹצֵה שְׁיִהְיֶה

evil and destroyed my livelihood."

The way to achieve material happiness to be happy with what Hashem has given him.

וְזֶהוּ הָעֵיקָר, שְׁיִהְיֶה רָצוֹנוֹ כְּרָצוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ
שְׁמוֹ, וְלֹא יִחְפּוֹץ יוֹתֵר מִרָצוֹנוֹ חֵס וְשָׁלוֹם.

The main thing is that one's intention should be parallel to the will of the Creator, may He be blessed and that one should not desire more than what is Hashem's will for him to have, chas v'shalom.

The moon failed to internalize this lesson and desired more than the Divine will

וּמִי שֶׁחֵס וְשָׁלוֹם מִשְׁתַּקֵּק יוֹתֵר מִרָצוֹן הַבּוֹרָא
יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, זֹאת הַבְּחִינָה נִקְרָאת 'עֲלִי',

Someone who, chas v'shalom, desires more than is the will of the Creator expresses the attribute of "upon me" or "for me" from the statement of Hashem quoted at the beginning in which Hashem said to the moon "they (the B'nei Yisrael) will bring an atonement offering for me since I minimized the moon."

כִּי הוּא רוֹצֵה שְׁיִהְיֶה בְּכִיכּוֹל מִמַּעַל לְרָצוֹנוֹ
יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.

This is because such a person wants to be above Hashem's will, so to speak, by desiring more than Hashem deems he should receive just as the moon desired more than Hashem determined it should receive. This is which, symbolized by the word literally means "above me." Such a person places his desires "above" what Hashem determines he deserves

Korach and his followers also demonstrated this trait of desiring more than Hashem decreed for them to have.

וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב בְּעֵדַת קֶרַח (במדבר כו, ט)
בְּהִצּוֹתָם עַל ה'', הַנוֹעֲדִים עַל ה'' (שם כז, ג), כִּי
רָצוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ גָּזְרָה שְׁלֹא יִהְיֶה בָּהֶם
בְּחִינַת כְּהוֹנָה, וְהֵם רָצוּ שְׁיִהְיֶה בָּהֶם בְּחִינַת
כְּהוֹנָה,

This is what is meant by the pasuk regarding the congregation of Korach (Bamidbar 26:9 and 27:3) "Who incited upon Hashem" and "who gathered together upon Hashem." The reason that the word "על" is used there is in order to emphasize that because the will of the Creator, blessed be His name, decreed that they (Korach and his followers) should not be Kohanim and they, nevertheless, desired to

בהוֹנָה, וְזֶהוּ 'עַל ה'', מִמַּעַל לְרָצוֹנוֹ כְּבִיכּוֹל.

וְלָזֶה הֵיִרַח בִּשְׁעָה שֶׁקֻּטְרָגָה עַל הַחֲמָה וְאָמְרָה אִי אֶפְשָׁר לְשָׁנִי מְלָכִים שִׁישְׁתַּמְשׁוּ בְּכֶתֶר אֶחָד, וְרָצְתָה לְהִרְבּוֹת אוֹרָה שְׁלֹא כְּרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וּמִפְּנֵי זֶה נִתְמַעַט אוֹרָה, וְלָזֶה צָוָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִבְיֵא שְׁעִיר לְתֵקֵן הַדָּבָר הַזֶּה, וְלַרְמֹז

שָׁאִין לְחַפּוֹץ יוֹתֵר מִמָּה שֶׁגִּזְרָה רָצוֹנוֹ וְחִכְמָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וְלָזֶה שְׁעִיר גִּימְטְרִיא שָׂרָף, לַרְמֹז כִּי הִשְׁתַּוְּקָקוּת יוֹתֵר מִרָצוֹן הַבוֹרָא בְּרוּךְ הוּא אֵין מִמֶּשׁ וְקִיּוֹם בְּדָבָר הַזֶּה, כִּי כָּלָה וְנִשְׂרָפָה.

וְזֶה מְרומֶז בְּדַבְרֵי הַזֹּהֵר הַקָּדוֹשׁ, בְּגִין דִּיתְבָּסֵם מִה דְּעָלִי, הֵיִינוּ שֶׁבָּזָה הַשְּׁעִיר מִתְקֵן מִה שֶׁחָפֵץ יוֹתֵר מִרָצוֹן הַבוֹרָא בְּרוּךְ

be Kohanim, their desire was "above" Hashem's since they coveted more than Hashem determined they should have.

וְזֶהוּ עַל ה', מִמַּעַל לְרָצוֹנוֹ כְּבִיכּוֹל.

This is the meaning of the Torah's expression 'עַל ה' **"upon Hashem," which means "above Hashem's will," so to speak.**

The goat-offering on Rosh Chodesh, the time when the moon reflects the smallest degree of light, atones for the mistake of desiring more than Hashem establishes one should have.

וְלָזֶה הֵיִרַח בִּשְׁעָה שֶׁקֻּטְרָגָה עַל הַחֲמָה וְאָמְרָה אִי אֶפְשָׁר לְשָׁנִי מְלָכִים שִׁישְׁתַּמְשׁוּ בְּכֶתֶר אֶחָד, וְרָצְתָה לְהִרְבּוֹת אוֹרָה שְׁלֹא כְּרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וּמִפְּנֵי זֶה נִתְמַעַט אוֹרָה, וְלָזֶה צָוָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִבְיֵא שְׁעִיר לְתֵקֵן הַדָּבָר הַזֶּה,

It is for this reason that Hakadosh Baruch Hu commanded the Jewish people to bring a goat offering to repair this matter **at the time that the moon made its disputation against the sun and claimed that it is impossible to for two kings to utilize one crown in order to**

increase its own light, which was a desire not in accordance with Hashem's will and consequently caused the moon's light to become diminished.

וְלַרְמֹז שָׁאִין לְחַפּוֹץ יוֹתֵר מִמָּה שֶׁגִּזְרָה רָצוֹנוֹ וְחִכְמָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.

This hints to us that one should not desire more than that which Hashem's will and wisdom determines for him.

The offering is a goat, whose gematria is the same as the word "consumed."

וְלָזֶה שְׁעִיר גִּימְטְרִיא שָׂרָף, לַרְמֹז כִּי הִשְׁתַּוְּקָקוּת יוֹתֵר מִרָצוֹן הַבוֹרָא בְּרוּךְ הוּא אֵין מִמֶּשׁ וְקִיּוֹם בְּדָבָר הַזֶּה, כִּי כָּלָה וְנִשְׂרָפָה.

Therefore, in order to allude to this, we (goat) offering on Rosh) **שְׁעִיר** bring a Chodesh, whose numerical value burned or) **שָׂרָף** is equal to the word consumed) because one who covets more than Hashem has willed for him to have will have nothing of his excessive desire, which will not materialize, but will rather be destroyed and consumed.

וְזֶה מְרומֶז בְּדַבְרֵי הַזֹּהֵר הַקָּדוֹשׁ, בְּגִין דִּיתְבָּסֵם

מונין ללכנה, וקידוש החודש תלוי בבית
דין כשאוֹמְרִים מְקוֹדֵשׁ הַחֹדֶשׁ, כְּמוֹ
שְׁדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (ראש השנה כה, ב) על
הַפֶּסוּק (שמות יב, ב) 'הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם'.
וְהַעֲנִין הוּא כֶּה, כִּי כָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל
צָרִיךְ לְהִרְחִיק אֶת עַצְמוֹ מִהִטְבְּעוֹת

הוא. וְזֶהוּ בְּחִינַת 'עֲלִי' כַּנ"ל, כִּמְה דָּאֵת
אָמַר 'שְׁרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ', הֵינּוּ
שְׁהֲרָצוֹן שֶׁהוּא כְּבִיכּוֹל מִמַּעַל לְרָצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ
הוּא נִשְׂרָף, כַּנ"ל.
וְעִיקָר בְּחִינַת תִּיקוֹן וְהִתְחַדְּשׁוֹת הַלְכָנָה
נִמְסְרָה לְיִשְׂרָאֵל, כִּי יִשְׂרָאֵל

ו. בגמ' שם: הכא נמי ניקדשיה ביחידי קא משמע לן, ואימא הכי נמי, אין לך מומחה לרבים בישראל
יותר ממשה רבינו, וקאמר ליה הקדוש ברוך הוא עד דאיכא אהרן בהדך, דכתיב 'ויאמר ה' אל משה
ואל אהרן בארץ מצרים לאמור החודש הזה לכם'.

מה דעלי, הֵינּוּ שְׂבֻזָּה הַשְּׁעִיר מִתְקוֹן מִה שְׂחָפִץ
יותר מְרָצוֹן הַבּוֹרָא בְּרוּךְ הוּא.

This is hinted to in the words of the Zohar HaKadosh בגין דיתבסם **which refers to the notion that through the goat offering, one rectifies that which he did wrong by having desired more than what Hashem willed for him to have.**

וְזֶהוּ בְּחִינַת עֲלִי כַּנ"ל, כִּמְה דָּאֵת אָמַר שְׂרָפִים
עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ, הֵינּוּ שְׁהֲרָצוֹן שֶׁהוּא כְּבִיכּוֹל
מִמַּעַל לְרָצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ הוּא נִשְׂרָף, כַּנ"ל.

This is the attribute of "עלי" ("upon me") mentioned earlier - to the extent that one desires that which is "above" (more) than the Divine will, as is alluded to in Yeshayahu's prophetic vision when he says "seraphim" (literally a specific type of angel, but also a word that refers to a consuming fire) stand above Him. (Yeshayahu 6:2) This alludes to the idea that one who's desire is "above Hashem," so to speak, will be consumed.

The Jewish people rectify the moon's

mistake through the use of a lunar calendar and sanctifying each month as it is declared.

וְעִיקָר בְּחִינַת תִּיקוֹן וְהִתְחַדְּשׁוֹת הַלְכָנָה נִמְסְרָה
לְיִשְׂרָאֵל, כִּי יִשְׂרָאֵל מוֹנִין לְלִכְנָה, וְקִידוּשׁ
הַחֹדֶשׁ תְּלוּי בְּבֵית דִּין כְּשֶׁאוֹמְרִים מְקוֹדֵשׁ
הַחֹדֶשׁ, כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (שמו"ר טו
ב) עַל הַפֶּסוּק (שמות יב, ב) הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם.

The primary rectification and renewal of the moon was given over to the Jewish nation because it is Klal Yisrael who counts the months according to the lunar calendar. The Kiddush HaChodesh (declaration and sanctification of the new month) depends on the Beit Din's declaration of "mikudash haChodesh" (the month is sanctified), as our rabbis of blessed memory explained (Shemot Rabbah 15: 20) about the pasuk's statement "This month shall be for you as the beginning of all months." (Shemot 12:2)

Distance from excessive physical pleasure helps one to being happy with

נתמעט אורֶה, על כן אָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לִיָּזְהָר מִתַּאֲוֹת הַמּוֹתָרוֹת וּלְהִתְרַחֵק מִטִּבְעִיּוֹת, רק תְּשׁוּקָתָנוּ יְהִיָּה לְקַבֵּל עֲלֵינוּ רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ בְּשִׂמְחָה, כִּי בִידּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְשִׁדּוּד הַמַּעֲרָכוֹת וּלְפַעּוֹל הַכֹּל כְּרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.

וְזֶהוּ שְׁאָנוּ אוֹמְרִים בְּכִרְכַּת קִידוּשׁ הַלְבָּנָה, 'וּלְלִבָּנָה אָמַר שְׁתַּחֲדָד עֲטָרַת תְּפָאֶרֶת לְעַמּוּסִי בְּטָן שְׁהֵם עֲתִידִים

וּמִתַּאֲוֹת הַגּוֹפְנִים כַּנ"ל, אֶךְ לְהִשְׁתַּוְּקֶק בְּכָל לְבֹו וּנְפִשׁוֹ רק לְרָצוֹן הַבּוֹרָא בְּרוּךְ הוּא, וְלִידַע שְׁבִרְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ תְּלוי הַכֹּל, וּבְרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא מְנַהִיג כָּל הָעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, כְּמֵאֲמַר הַכְּתוּב (תהלים ל, ח) 'ה' בְּרָצוֹנְךָ הָעֲמִדְתָּהּ לְהַרְרֵי עוֹז'. וְלִזֶּה אָנוּ מוֹנִין לְלִבָּנָה, לִידַע כְּמוֹ שֶׁהַלְבָּנָה מַחֲמַת שְׂרָצָתָה יוֹתֵר מִרְצוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְעַל יְדֵי זֶה

his lot and strengthens his *emunah*

וְהַעֲנִין הוּא קָר, כִּי כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל צָרִיךְ לְהִרְחִיק אֶת עַצְמוֹ מִהִטְבְּעִיּוֹת וּמִתַּאֲוֹת הַגּוֹפְנִים כַּנ"ל, אֶךְ לְהִשְׁתַּוְּקֶק בְּכָל לְבֹו וּנְפִשׁוֹ רק לְרָצוֹן הַבּוֹרָא בְּרוּךְ הוּא, וְלִידַע שְׁבִרְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ תְּלוי הַכֹּל, וּבְרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא מְנַהִיג כָּל הָעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים,

The matter is as follows:
Every Jewish person needs to distance himself from his natural urges and his physical desires, as we mentioned above. Instead of seeking to fulfill physical pleasures and desires, one should yearn with all of his heart and soul only to fulfill the will of the Creator, may He be blessed, and to know that everything depends on Hashem's will. Furthermore, the upper and lower worlds are guided according to Hashem's will.

כְּמֵאֲמַר הַכְּתוּב (תהלים ל, ח) 'ה' בְּרָצוֹנְךָ הָעֲמִדְתָּהּ לְהַרְרֵי עוֹז'.

This is in accordance with the pasuk (Tehillim 30:8) "Hashem, with Your will You established my

mountain to be mighty." In this pasuk David HaMelech recognizes that his strength comes from Hashem.

וְלִזֶּה אָנוּ מוֹנִין לְלִבָּנָה, לִידַע כְּמוֹ שֶׁהַלְבָּנָה מַחֲמַת שְׂרָצָתָה יוֹתֵר מִרְצוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְעַל יְדֵי זֶה נִתְמַעַט אֹרֶה, עַל כֵּן אָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לִיָּזְהָר מִתַּאֲוֹת הַמּוֹתָרוֹת וּלְהִתְרַחֵק מִטִּבְעִיּוֹת, רק תְּשׁוּקָתָנוּ יְהִיָּה לְקַבֵּל עֲלֵינוּ רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ בְּשִׂמְחָה, כִּי בִידּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְשִׁדּוּד הַמַּעֲרָכוֹת וּלְפַעּוֹל הַכֹּל כְּרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.

Therefore, we count our months according to the moon in order to emphasize that just as the moon desired more than the will of Hashem and, consequently its light was diminished, we, the B'nei Yisrael, must be cautious to abstain from excessive desires and natural urges. Our only longing should be to accept Hashem's will upon ourselves with joy, for it is in Hashem's control to influence and act upon everything according to His will.

וְזֶהוּ שְׁאָנוּ אוֹמְרִים בְּכִרְכַּת קִידוּשׁ הַלְבָּנָה, 'וּלְלִבָּנָה אָמַר שְׁתַּחֲדָד עֲטָרַת תְּפָאֶרֶת

מונים לשמש, כי השמש מרמז לטבעיות, כי כמו שנבראת באורה בן הוא עתה כמאז, ולא נתמעט ולא נתרבה אורה כלל, וכאשר ראיתי בספר קדושת לוי על חנוכה (כללות ימים טובים), 'שמש ידע מבוא' (תהלים קד, יט), פירוש כי היא בבחינת חק אחד כאשר גזר לה השם יתברך בעת בריאתה, בן היא גם עתה, אבל הלבנה אינה כן, כי פעמים באה

להתחדש כמותה' וכו', היינו שאנו מייחלים ומצפים שיהיה העטרה והתפארת לישראל, כמו הלבנה שהיא בעת במיעוט אור, ועתידה להתחדש באור גדול במהרה בימינו.

והעיקר הוא להתרחק ולברוח מהטבעיות וגופניות ומהאומות העולם בתכלית הריחוק, כי המה משוקעים מאד רק בטבעיות ובתאוות גופנים, ולזה המה

לעמוסי בטן שהם עתידים להתחדש כמותה וכו',

This is the meaning of that which we say in *Birkat HaLevana* (the blessing praising Hashem for the renewal of the moon) "To the moon He said that it should renew itself as a splendorous crown for those borne of the womb, who will renew themselves just like it, etc."

היינו שאנו מייחלים ומצפים שיהיה העטרה והתפארת לישראל כמו הלבנה שהיא בעת במיעוט אור, ועתידה להתחדש באור גדול במהרה בימינו.

This refers to our aspiration and waiting for the crown and splendor of the Jewish people to be restored, just as the moon's light is minimized, but is ultimately renewed with a greater light, may it be soon in our days.

The harm of focusing on physical pleasures and "natural" desires

והעיקר הוא להתרחק ולברוח מהטבעיות וגופניות ומהאומות העולם בתכלית הריחוק,

כי המה משוקעים מאד רק בטבעיות ובתאוות גופנים,

It is essential to distance oneself and run away from our natural urges, our focus on bodily gratification, and from the nations of the world, who are entrenched only in natural pleasures and bodily desires.

ולזה המה מונים לשמש, כי השמש מרמז לטבעיות, כי כמו שנבראת באורה בן הוא עתה כמאז, ולא נתמעט ולא נתרבה אורה כלל,

Therefore, the nations of the world calculate their months by the sun, which symbolizes nature due to the fact that it remains exactly as it was created and didn't decrease or increase its light at all.

וכאשר ראיתי בספר קדושת לוי על חנוכה (כללות ימים טובים), שמש ידע מבוא (תהלים קד, יט), פירוש כי היא בבחינת חק אחד כאשר גזר לה השם יתברך בעת בריאתה, בן היא גם עתה,

This idea is similar to that which I have seen in the *Sefer Kedushat*

עֲמָהֶם גֹּרֶם חֹס וְשָׁלוֹם וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם' (תהלים קו, לה). וְלִכְּן צָרִיכִים לְהִתְרַחֵק מֵהֶם בְּתַכְלִית הָרִיחוּק, אֲךְ לְגִשֶׁת אֶל הַקּוֹדֶשׁ לְהִשְׁתַּקֵּק לְרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּלְדַבֵּק בְּעֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת הָרְמוּזִים בַּמִּשְׁנָה (כלים פ"א מ"ו-ט), קְדוּשַׁת אֲרָץ יִשְׂרָאֵל, קְדוּשַׁת הַר הַבַּיִת וְהַהִיכָל, כְּמֵאמַר

בְּאַרְוֶכָה פְּעָמִים בָּאָה בְּקֶצֶרָה (ראש השנה כד:). וְהָאוֹמוֹת הָעוֹלָם הֵם בְּבַחֲיִנַת טְבַעֲיוֹת, וְלִכְּן הֵם מוֹנִים לְשִׁמְשׁ, שֶׁהוּא גַם בֶּן בַּחֲיִנַת טְבַעֲיוֹת, אֲבָל אֲנַחְנוּ עֲמוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל צָרִיכִים לְהִתְרַחֵק מֵהֶם בְּתַכְלִית הָרִיחוּק, כְּמֵאמַר הַכְּתוּב (ויקרא יח, ג) 'וּבַחֲוֹקוֹתֵיהֶם לֹא תֵלְכוּ', כִּי הַתְּחַבְּרוּת

ז. ז"ל בקדושת לוי שם: ועל פי זה נראה פירוש הפסוק 'עשה ירח למועדים שמש ידע מבואו', דלכאורה היה לומר 'עשה ירח למאורות ולמועדים', וגם החבור אין מבינים. ולפי דברינו יתכן כך הוא הפירוש, 'עשה ירח למועדים', לכן 'שמש ידע מבואו' ולא הירח, דכיון דעשה למועדים הירח ולפעמים צריכין בית דין הגדול לצורך המועדים לחסרו או לעברו, גלל כן הירח לא ידע מבואו. נמצא כך הוא פירוש הפסוק, 'עשה ירח למועדים', וצריכין לחסר את החודש או לעברו לצורך המועדים, לכן 'שמש הוא דידע מבואו' ולא הירח.

Levi in the essay on Chanukah, which quotes the pasuk (Tehillim 104:19) "the sun knows when to set" and explains that the sun has a consistent regulation that continues to follow the same decree that Hashem made at the time that it was created.

אֲבָל הַלְבֵּנָה אֵינָה כֵּן, כִּי פְעָמִים בָּאָה בְּאַרְוֶכָה (פְּעָמִים בָּאָה בְּקֶצֶרָה (ר"ה כה

Yet, the moon is not so because sometimes it travels in a long path (has a longer cycle) and other times it travels in a short path (has a shorter cycle). (Rosh Hashana 25a)

The sun represents the nations of the world who focus on attaining "natural" pleasures

יח, ג) וּבַחֲוֹקוֹתֵיהֶם לֹא תֵלְכוּ, כִּי הַתְּחַבְּרוּת עֲמָהֶם גֹּרֶם חֹס וְשָׁלוֹם וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם (תהלים קו, לה).

The nations of the world represent a focus on nature and following their "natural" instincts. Therefore, they calculate their months with the sun, which also represents nature. However, Hashem's nation, the house of Israel, must thoroughly distance ourselves from them, as the pasuk says (Vayikra 18:3) "Do not walk according to their edicts," for associating with them can cause use to mingle with the nations and learn their ways. (Tehillim 106:35)

Run away from hedonism and pursue holiness

וְהָאוֹמוֹת הָעוֹלָם הֵם בְּבַחֲיִנַת טְבַעֲיוֹת, וְלִכְּן אֲךְ לְגִשֶׁת אֶל הַקּוֹדֶשׁ לְהִשְׁתַּקֵּק לְרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּלְדַבֵּק בְּעֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת הָרְמוּזִים בַּמִּשְׁנָה (כלים א, ו), קְדוּשַׁת אֲרָץ יִשְׂרָאֵל, קְדוּשַׁת הַר הַבַּיִת

וְלִכְּן צָרִיכִים לְהִתְרַחֵק מֵהֶם בְּתַכְלִית הָרִיחוּק, אֲךְ לְגִשֶׁת אֶל הַקּוֹדֶשׁ לְהִשְׁתַּקֵּק לְרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּלְדַבֵּק בְּעֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת הָרְמוּזִים בַּמִּשְׁנָה (כלים א, ו), קְדוּשַׁת אֲרָץ יִשְׂרָאֵל, קְדוּשַׁת הַר הַבַּיִת

הַכְּתוּב (מלכים א ח, מח) 'וְהִתְפַּלְלוּ אֵלָיךְ דְּרָךְ אֲרָצָם' וגו'.

וְזֶהוּ כְּוִונַת הַפְּסוּק 'וַיֵּרָא פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר וגו' וַיִּקַּח רֶמֶחַ בְּיָדוֹ, הֵינּוּ שְׂיָצָא מִחוּץ לְדְרָךְ הַטֶּבַע וְדִבַּק אֶת עַצְמוֹ בְּעֶשֶׂר קְדוּשּׁוֹת הַנ"ל, וְלִזֶּה פִּינְחָס מְלֵא בְּיָוִד, לְרִמּוֹ עַל עֶשֶׂר

קְדוּשּׁוֹת הַנ"ל. וְלִזֶּה כְּוִונוֹ רַבּוּתִּינוּ וְ"ל (פרד"א פרק מו) פִּינְחָס זֶה אֱלֹהֵהוּ, כִּי פִּינְחָס אֱלֹהֵהוּ גִּימְטְרִיא עֶשֶׂר פְּעָמִים שֵׁם הָעֶצֶם יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, לְרִמּוֹ שְׂיָצָא מִן הַטֶּבַע וּמָסַר נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלֹא פָחַד וְלֹא זָע מִכָּל כ"ד אֱלֹף שְׁהִיָּה בְּשִׁבְטוֹ שֶׁל שְׁמַעוֹן, וְחִבְטָן

ח. וראה זוה"ק ח"ג רלו, ב: יו"ד דא אייהי רזא דברית, כל מאן דנטר ברית דא, איהו אשתזיב לעילא, ואשתזיב לתתא, פנחס בגין דאיהו קני על ברית דא, אשתזיב מן דינא עלאה, ומן דינא דלתתא, ובגין כך אתרשים יו"ד דא בגויה, הדא הוא דכתיב, 'פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן' וגו'.

וההיכל, כמאמר הכתוב (מלכים-א ח, מח) וְהִתְפַּלְלוּ אֵלָיךְ דְּרָךְ אֲרָצָם וגו'.

Therefore, we must distance ourselves from them and instead draw near to holiness by yearning to fulfill Hashem's will and connecting to the ten forms of holiness alluded to in the Mishna (Keilim 1:6). These forms of kedusha include the holiness of Eretz Yisrael, the holiness of har habayit (temple mount) and the temple sanctuary, etc. Drawing close to Hashem through the holiness of Eretz Yisrael and the Beit Hamikdash is alluded to in the pasuk (Melachim I 8:48) "they pray to you in the direction of their land."

Pinchas separated from a focus on physical pleasure

וְזֶהוּ כְּוִונַת הַפְּסוּק וַיֵּרָא פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר וגו' וַיִּקַּח רֶמֶחַ בְּיָדוֹ, הֵינּוּ שְׂיָצָא מִחוּץ לְדְרָךְ הַטֶּבַע וְדִבַּק אֶת עַצְמוֹ בְּעֶשֶׂר קְדוּשּׁוֹת הַנ"ל,

This is in the intention of the

pasuk "And Pinchas ben Elazar saw...and he took a spear in his hand..." Through the lens of our above approach this means that he went out of his nature (chasing his natural desires) and attached himself to the ten forms of holiness mentioned earlier.

וְלִזֶּה פִּינְחָס מְלֵא בְּיָוִד, לְרִמּוֹ עַל עֶשֶׂר קְדוּשּׁוֹת הַנ"ל.

This is why the name Pinchas is written in its full form (including the unnecessary letter ' , which is the value of 10) since it hints to the ten forms of holiness mentioned in Masechet Keilim.

וְלִזֶּה כְּוִונוֹ רַבּוּתִּינוּ וְ"ל (פרד"א פרק מו) פִּינְחָס זֶה אֱלֹהֵהוּ, כִּי פִּינְחָס אֱלֹהֵהוּ גִּימְטְרִיא עֶשֶׂר פְּעָמִים שֵׁם הָעֶצֶם יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, לְרִמּוֹ שְׂיָצָא מִן הַטֶּבַע וּמָסַר נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלֹא פָחַד וְלֹא זָע מִכָּל כ"ד אֱלֹף שְׁהִיָּה בְּשִׁבְטוֹ שֶׁל שְׁמַעוֹן, וְחִבְטָן בְּקִרְקַע, לְרִמּוֹ לְנוֹ שְׂצָרִיךְ לְהִתְרַחֵק מִבְּחִינַת שְׁמֵשׁ שְׁהוּא בְּחִינַת טְבַעֲיוֹת.

וְזֶה פְּנוּנַת הַפָּסוּק, 'וַיִּדְבֹּר וְגו' פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל', הֵינּוּ שֶׁהָרָאָה לָהֶם שְׁצָרִיף לְהִתְרַחֵק מִבְּחִינַת חֲמָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת טְבַעֲיוֹת כְּאֹמֹר לְמַעַלָּה, מִחֲמַת 'בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם', וְלֹא

בְּקִרְקַע־ט, לְרַמֵּז לָנוּ שְׁצָרִיף לְהִתְרַחֵק מִבְּחִינַת שְׁמֵשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת טְבַעֲיוֹת. וְזֶה שֶׁאָמַר 'קַח אֶת כָּל רֹאשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לֹה' נִגְדַּד הַשְּׁמֵשׁ, הֵינּוּ שִׁיְהִיו מִתְנַגְּדִים נִגְדַּד בְּחִינַת שְׁמֵשׁ, הֵינּוּ לְהִתְרַחֵק מִהִטְבַּעֲיוֹת מִכָּל וְכָל.

ט. עיין במ"ר כ, כה: כשיצא עמדו בני שבטו לפגוע בו ירד המלאך ונגף בהם, כשראה פנחס שמבקש לכלותן חבטן בקרקע ועמד והתפלל וסלקו, הה"ד (תהלים קו, ל) 'ויעמוד פינחס ויפלל', שהוא עושה את הדין שנאמר (שמות כא, כב) 'ונתן בפלילים' וגו'.

This was the intention of our rabbis, of blessed memory when they said (Pirkei D'rebbi Eliezer) "Pinchas is Eliyahu" since the names Pinchas and Eliyahu (פנחס and אליהו) are the gematria of 10 times the essential name of Hashem. This hints to the idea that he (Pinchas and Eliyahu) went out of his nature and displayed self-sacrifice in order to sanctify Hashem's name without fear or trembling from the 24,000 followers of Zimri from the shevet of Shimon. Rather, he "beat them to the ground" (defeated them). This illustrates for us that we must distance ourselves from the attribute of giving into nature, which is represented by the sun.

וְזֶה שֶׁאָמַר קַח אֶת כָּל רֹאשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לֹה' נִגְדַּד הַשְּׁמֵשׁ, הֵינּוּ שִׁיְהִיו מִתְנַגְּדִים נִגְדַּד בְּחִינַת שְׁמֵשׁ, הֵינּוּ לְהִתְרַחֵק מִהִטְבַּעֲיוֹת מִכָּל וְכָל.

This is why the pasuk says "take all of the heads of the nation in order to judge those who

worshiped the idolatry of Midian **and impale them** (those who sinned) **in Hashem's presence** (literally, for Hashem) **in daylight** (literally, across from the sun). **"This imperative to judge the sinners referred to those who were "opposed to the sun," which means those who thoroughly distanced themselves from giving in to their natural, base urges were the ones to judge those who worshiped idolatry.**

The answer to our question pondering the reason why the expression "revoked my wrath" appears before the expression "and I did not destroy the B'nei Yisrael" and :

This is the intent of the words of the pasuk "And Hashem said...Pinchas ben Elazar ben Aharon revoked my from upon the B'nei (חמתי) wrath "Yisrael, etc

הֵינּוּ שֶׁהָרָאָה לָהֶם שְׁצָרִיף לְהִתְרַחֵק מִבְּחִינַת חֲמָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת טְבַעֲיוֹת כְּאֹמֹר לְמַעַלָּה, מִחֲמַת בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם, וְלֹא נִתְיִירָא כָּלָל,

בְּרִיתִי שְׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שְׁנוּזָה לְבַחֲיֵנָה
הַסִּתְּפָקוֹת, וּלְקַבֵּל עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת רָצוֹן
הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ בְּשִׂמְחָה, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

נְתִיבָא כָּלֵל, וּמַחֲמַת זֶה שָׁב חֲרוֹן אַף
ה' מִיִּשְׂרָאֵל, 'וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּקִנְאָתִי, 'לִכֵּן אָמֹר הִנֵּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת

This means that through not fearing anything and avenging Hashem, Pinchas showed the people how one must distance himself from wrath (חמה), which is equated with giving into one's natural urges.

the people how to remove "Hashem's wrath," in other words he taught them the importance of creating distance from hedonism, then Hashem did not destroy the B'nei Yisrael.

לִכֵּן אָמֹר הִנֵּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם.

וּמַחֲמַת זֶה שָׁב חֲרוֹן אַף ה' מִיִּשְׂרָאֵל, וְלֹא
כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי,

Therefore, Hashem commanded Moshe to **"say to Pinchas - I am giving him my covenant of peace."** After teaching the people about the importance of connecting to Hashem through holiness instead of living a hedonistic lifestyle, Pinchas was able to remove Hashem's wrath and restore peace to the Jewish people. Therefore he was rewarded with a covenant of peace.

As a result of this, the fury of Hashem was removed from Yisrael and Hashem said "I did not destroy B'nei Yisrael in my vengeance." The word "my wrath" (חַמָּתִי) is related to the word חמה, which means sun, and, therefore represents hedonism. The pasuk is telling us that the end result of Hashem not destroying the B'nei Yisrael depended on Pinchas first avenging Hashem's honor by demonstrating to the people the necessity of distancing oneself from a hedonistic lifestyle. This is why the expression "because of his vengeance for me among them" appears in between "revoked my wrath from the B'nei Yisrael" and "I did not destroy the B'nei Yisrael." After Pinchas taught

יְהִי רָצוֹן שְׁנוּזָה לְבַחֲיֵנָה הַסִּתְּפָקוֹת, וּלְקַבֵּל
עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת רָצוֹן הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ בְּשִׂמְחָה, אָמֵן
כֵּן יְהִי רָצוֹן.

May it be His will that we merit contentment from what we receive and accept upon ourselves to fulfill the will of Hashem with happiness, amen. So may it be His will.

Summary: The Bat Ayin discusses an important mussar lesson that is alluded to in the beginning of the parasha. At first glance, when the Torah writes that Pinchas removed Hashem's wrath through his vengeance for Hashem and Hashem did not destroy the B'nei Yisrael, the sequence seems to be out of order. We would have

assumed that the pasuk should have said that Pinchas removed Hashem's wrath from the B'nei Yisrael and Hashem did not destroy them **because of the vengeance of Pinchas on Hashem's behalf**. Why did the Torah reverse the sequence?

The Bat Ayin shares an important lesson with us as he develops an answer to this question. The foundation is that fixation on attaining physical pleasures and desiring more material goods than those Hashem gave us prevents us from achieving holiness and from receiving Hashem's blessings. This was demonstrated by the moon, whose desire to become greater than Hashem determined caused it to become smaller and, therefore, "reduced the blessing" that it was able to receive.

In order to make a tikkun (rectification) for this mistake, the Jewish people, who use a lunar calendar and are represented by the moon, bring a special offering on Rosh Chodesh that atones for Hashem's making the moon smaller. The Bat Ayin explains how the language used in this account (specifically the word עלי) refers to those who seek more materialism than Hashem gave them (עלי refers to "above Hashem") and maintain a hedonistic perspective. To counteract this mistake, the Jewish people bring the special Rosh Chodesh offering described above. Like the moon that became smaller, but experiences expansion of influence as its light becomes greater, the Jewish people will one day return to its prior splendor and glory.

The Bat Ayin concludes by explaining the answer to our question. Pinchas demonstrated the need to distance ourselves from seeking additional material pleasures and seeking to gratify our natural urges. (It should be noted that Pinchas was not protesting the fulfillment of natural urges when done according to the way that the Torah permits. In other derashot the Bat Ayin explains that natural urges such as eating, drinking, and marital relations are all permitted and even considered positive when done in accordance with the Torah's laws and **for the proper intention of enhancing our service of Hashem**. Here, however, the Bat Ayin decries those who seek to fulfill their natural urges and desires, as animals who seek to quench their base, physical hunger and passion.)

This lesson is hinted to in the expression "Pinchas revoked my wrath (חמתִי) from the B'nei Yisrael. After he did so by teaching the

people to distance themselves from those who chase after physical gratification and avenged Hashem's honor by protesting pleasure seekers who desire more than Hashem gave them, Hashem did not destroy the B'nei Yisrael. Therefore, the expression "through/ because of his vengeance" appears in between "Pinchas revoked my wrath" and "I did not destroy the B'nei Yisrael." Since Pinchas "revoked my wrath" (taught the people to distance themselves from hedonism) through his protest (vengeance for Hashem), Hashem did not destroy the B'nei Yisrael.

In this piece, the Bat Ayin emphasizes the danger of seeking additional materialism than one has, which weakens one's emunah in Hashem, inhibits his ability to receive blessings, and prevents him from achieving holiness. In order to achieve holiness, one should remain far away from the hedonistic culture that permeates the world and connect to holy places, which are Eretz Yisrael and the Beit Hamikdash. The result of internalizing the above lessons is not only coming closer to holiness and enhancing our emunah, but also becoming happier people who rejoice in what Hashem has given us.
